

CARLES MITJÀ

"Quan aixeco la mirada del llibre, davant la finestra del meu estudi, sento una mena de pau i de neguit".

La dolça frustració de Foixà

Les raons que van motivar el meu assentament a les comarques gironines s'han de buscar en els avantpassats de la meua mare: Dedicats a la indústria del suro, van muntar a Tossa de Mar unes naus industrials, que la meua mare va heretar amb una certa decepció, atès que les altres possibilitats que ofería el patrimoni dels meus avis, en aquella època, eren molt més substancioses. Els meus pares, superant el desengany inicial, captaren la bellesa inigualable de Tossa i de la comarca de la Selva i van convertir aquelles naus fredes en una casa summent acollidora que sempre ha estat present en el meu record i en el de tots els meus germans.

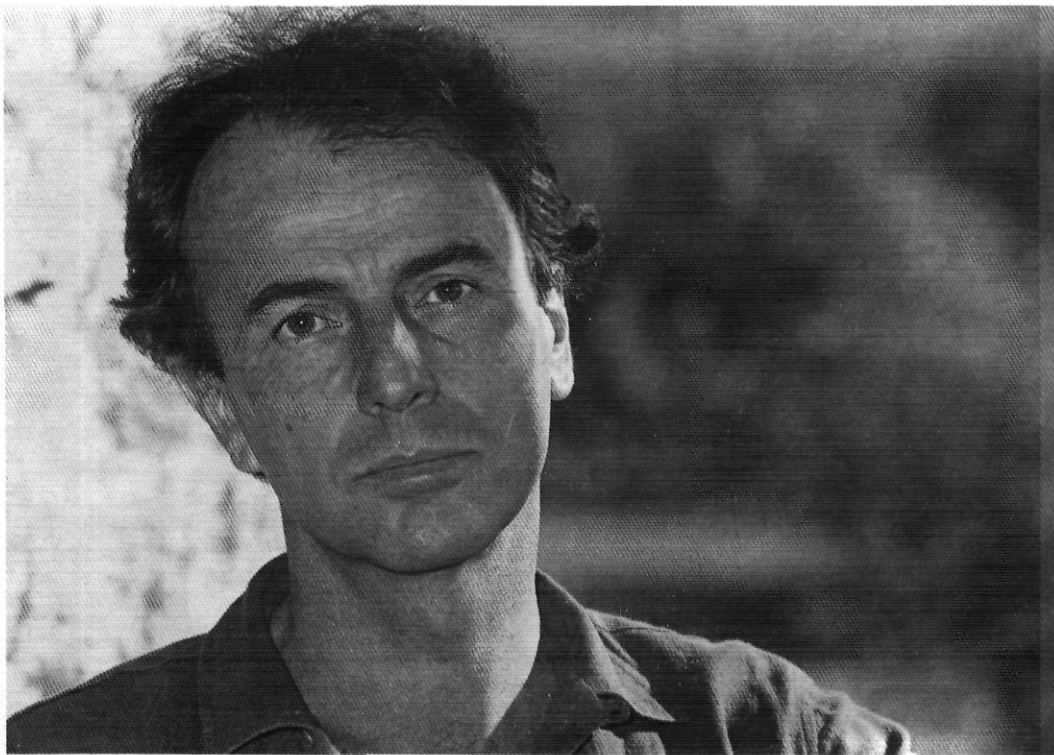
L'habitatge fou venut a la mort del meu pare, ja que aleshores la majoria dels germans havíem assentat les nostres llars en diversos llocs de Girona.

Cap al 1972, vaig adquirir un apartament al Padró de Pals. Per a mi no ha existit mai cap dubte

que la tan esbombada segona residència havia de triar-la a les terres de Girona. En la meua decisió, no solament influïren els feliços records de llargues i inigualables estiuejades a Tossa, sinó també la incomparable bellesa de l'Empordà. Vivint a Pals vaig aprendre a contemplar Girona, tal com descriuen els seus poetes i escriptors. La visió del Baix Empordà, com deia Josep Pla, no té parangó.

Vaig recórrer les seves intricades carreteres, vaig absorbir el seu art romànic, ibèric... la seva gastronomia i un llarg etcètera. La temible tramuntana adquirí el sentit que els vilatans li saben donar, com quelcom beneficiós: asseca la humitat, i a més, et permet abastar horitzonts llunyans d'incomparable amplitud.

Vivint a Pals, vaig tenir notícia que es venia una vella masia a Foixà. Quan vaig trepitjar per primer cop el terreny de la meua casa actual, vaig quedar

"A Foixà, hi he estudiat i escrit la major producció de la meua vida".

absolutament impressionat. La vista s'estén des de l'obscur Norfeu fins més enllà de les muntanyes de Begur. El pla entre aquests dos punts, com un paisatge impressionista, va alternant a la vall els verds i els marrons amb el permanent domini del blau, que adquireix la seva major bellesa i intensitat els dies de tramuntana. Els pobles semblen col·locats com en un pessebre: la Sala, Ultramort, Verges, i al fons, Torroella, i s'endevina l'Estartit.

La meua primera amistat al poble fou Josep Martí, traspasat no fa gaire. Alcalde durant molts anys i home que acumulava en el seu saber el d'anys de tradició oral, en Josep ens ensenyà a podar els arbres, a triar les fruites més adequades i a reconèixer el sexe dels ànecs. Quan intentàvem conrear qualsevol planta exòtica per a l'Empordà, sense ofendre'ns ens mostrava, més amb els gestos que amb les paraules, el previsible fracàs dels nostres intents.

La casa no es va poder restaurar totalment i solament se'n pogué conservar el primitiu graner, que avui acull el meu estudi. La gespa és l'única concessió a la comoditat d'un jardí familiar. La resta són oliveres, ametllers i els fruiters propis de la regió, amb algun conat molt reeixit de la meua dona, que ha aconseguit els millors maduixots i maduixes del món (almenys per a mi) en racons del terreny.

La meua vida a Foixà és un plaer continu o, de vegades, una dolça frustració. A l'hivern, les vetllades al voltant de la llar amb els meus fills, els passeigs en bicicleta, els mil plans que mai no tenim temps de portar a terme i que anem elaborant en el trajecte des de Barcelona. A la primavera, tot sembla reviure i s'anuncia aquella bellesa que a tots ens excita per coneguda i perquè no ens ha defraudat mai. L'estiu és, potser, l'estació de l'any que em permet una més

gran convivència amb els meus fills. Solem estar junts i per ara els nostres plaers són comuns: el mar, els jocs, i fins i tot l'estudi i els "deures". A la tardor, gaudim dels últims dies de calor, i al mateix temps iniciem la vida d'hivern, que a vegades és desitjat pel seu contingut més plàcid.

A Foixà no solament he viscut tot això, sinó que hi he estudiat i escrit la major producció de la meua vida.

Quan aixeco la mirada del llibre, a través de la finestra del meu estudi contemplo el Castell de Torroella, llunyà, i les puntes emergents de les Medes, tan "nostres".

Sento una mena de pau i de neguit, semblant al que vaig experimentar fa pocs dies quan l'avió d'Aliatalia que em conduïa Barcelona anuncià: "I d'aquí a uns minuts, a l'altura de Begur, canviarem el rumb cap a Barcelona, on aterrem d'aquí a breus instants". A través de la finestreta vaig veure les Medes, el mar que transparentava al fons i en el qual em capbussaria poques hores després, oblidant-me de Congressos, investigacions cancerològiques i temes diversos i de vegades angoixants.

Podria relatar moltes altres vivències que justifiquen sobradament el meu amor a l'Empordà, compartit per tots els membres de la meua família, però la descripció seria inacabable. Per això he escrit "dolça frustració" fa uns moments, perquè és tant el que l'Empordà ens ofereix i ens motiva, que no tenim hores en les nostres breus estades per gaudir d'una mínima part del seu encant.